

Розмова з окупантом

Олександр Мінович

Мій товариш, в одному з окупованих південних райцентрів, веде діалоги з офіцером-окупантом. Той вважає себе людиною освіченою, й ніби дуже добре розбирається в теперішній ситуації. Налаштований поговорити.

- Вот скажи мне, как вы к нам относитесь?

- А ти що хочеш почути?.. Шо я тебе люблю?.. Так?.. Прямо обійми тобі повинен розкрити... Цього ж чекаєш?.. Глянь он в дзеркало, забув, що з автоматом... Ти так і на вулиці питай – автомат настав і питай, відразу все, що хочеш почуєш. От якби помінятися з тобою...

- Ну не так чтоб люблю там... Однако ведь ничего плохого я тебе не желаю. Пришел, как видишь, с миром. От твоего старого приятеля привет привез. Давай поговорим просто, со мной обо всем можно. Кстати, ты что, не можешь со мной на нормальном, а то я вашего не понимаю?

- Наш, значить – ненормальный тобі. От цікаво, якби ви приміром в Африці на когось напали – теж вимагав би від них свого "нормального"? Розмовники вам забули видати – чи шо? Окупантам "паложено" розмовники. "Кури, яйкі, млеко"... Чув?.. Я тобі знаєш, що скажу: все ти розумієш, може сказати не зможеш, але розумієш, це точно. Це вже не раз доказано – для росіян наша мова ясна.

- Ну, раз уже так хочешь, можешь на своем разговаривать. Что не пойму – переспрошу. Но какой же я оккупант?.. Я – миротворец! Освободитель! Спасать вас пришел.

- Ладно, (іронічно) миротворець... кажи, чого ви прийшли насправді, що вам треба від нас? Байки ваші про денацифікацію й демілітаризацію чув, проте щось віри не йметься, що ви саме за цим, бо так можна на любую країну напасти – у всіх же є своя армія і свої патріоти, яких можна обзивати націоналістами. До речі, щоб вам вгодити, то шо: треба рідну землю свою нам не любити, чиюсь більше... Може вашу?.. Якось так виходить?

- Демагогия... Так вопрос не стоит. Любите себе – кто не дает... Но вы нациков плодите и нам угрожаете.

- Краще б на себе подивились... Ті, хто бігає по ваших вулицях і кричить "Рассея!" – то якраз і є нацики. Ми не гнобимо нікого. А у вас... "чурками" обзиваєте всіх своїх, які за Уралом, пів країни, вважай. А до кавказців як: мови нема... Ото навики, так нацики – у вас під носом. А ми нікому жити не мішаємо.

- Как это не мешает, а русских кто прижимает? Кто им жить не дает? Кто русский язык запрещает? Вот, кстати, отчасти – потому мы и здесь.

- А ти на вулицю вийди – вуха настав, в магазин зайти, в маршрутку – там почуєш, якою мовою більше в нас говорять. В газетний кіоск заглянь – скільки там російської. Прите-сня-ют!.. Небилиці, сказкі на вашем, розповідаєш мені тут. Телевізор у себе

менше треба дивитися, а то й хлопчиків розіп'ятих на хресті побачиш і снігурів перебитих. Якщо за цим прийшов – то пора вже додому. Побачив, переконався і чимчикуй (шпарь) до себе порядки наводити, а ми й без вас якось справимось.

– Что ты так резко?.. Спокойнее, спокойнее, не нервничай сильно... Речь ведь не только о вас, но и о Западной Украине. Там точно притесняют.

– А ти там був?.. Ти знаєш, що там робиться?.. Там точнісінько, як і в нас – ніхто й нікого, тільки мови української більше. Але то таке... Зараз ти де знаходишся?.. Нічого не перепутав?.. Може карту чи глобус дати? Виходить що: десь... там... ніби... хтось, а ти сюди з автоматом і на танках? Знаєш, про що це говорить?.. Скажу: вам по барабану, де і хто, і язик ваш расейскій тут ні до чого, і люди ваші. Незалежність вам наша муляє, свобода наша. От що вам спокою не дає. Як же: ми тут, що хочем, те й робим, нікого не слухаєм, не питаєм, а вам аж свербить-чешеться. Хочеться, аби ми наче роботи, строєм ходили, любі ваші забаганки виконували, вождям, до вас слухняним, хвалу співали?

– Не согласен! В корне неверно все! Никакая свобода ваша нам не претит. Мы тоже свободные люди и никаких таких вождей, как ты там сказал на своем – "слухняних" – от вас не требуем. Мы же один славянский народ – хотим быть вместе, чтобы сопротивляться Западу, где сплошные геи засели. Вам бы слушать нас – и все было бы хорошо.

– Ага!.. Забув сказати – "беспрекословно слушать". А як ні, то дуло автомата впреш у живіт. Ну, давай про вашу свободу... Вчора в нашу школу прийшли ваші "асвабадітелі". Знаєш, що сказали?.. Трьом вчителям на роботу не виходити... Відгадай-но яким? Шо за правилами вашої свободи нашим дітям не тре вчити?.. Ну!..

– Не знаю, я не по этим делам... может украинский да историю. Да!.. Историю точно!.. Вы же там все перекрутили-переиначили. Бандеру-Шухевича возвеличили... Угадал?

– Вгадав, то вгадав... На те ти й з "русского міра"... А я наших кого не спитаю – ніхто вгадати не може. Максимум – один предмет. Ти, до речі, третього не назвав, видно, методичку не дали до кінця прочитати. Та й ти ж у нас "не по етим делам", правильного з себе строїш. Правда, знов забув, що автомат у руці. Але вернемся до предметів. Скажи-но: чого це ми не маєм права вчити свою мову. Це свобода по-вашому називається... Хай вже історія наша вам мішає, але мова... вона в чому винувата. Може ваша нам теж не подобається – говоріть з нами німецькою або французькою.

– Сам же только что говорил: на ваших улицах и маршрутках большинство на русском. В чем тогда проблема?

– В чому?.. Скажу в чому... В нас ніхто ні до чого не силує – хочеш говори російською, хочеш українською, ніякої заборони. А ви – "асвабадітелі", кажете нам: "ніззя". От в чому...

Коли ваші прийшли в школу підручники історії вилучати, довго не могли второпати, чого в іншій школі такий підручник по-другому виглядає, не тим автором написаний. Для вас дивина – не під одну гребінку. Довго дивувалися, не йняли віри, думали, навіть, що дуримо їх, не звикли до такого. Як це: різні підручники з історії в

одній державі! Нонсенс!

Ти знаєш, що третім забороненим предметом була англійська? Сам то – яку вчив? Англійську ж, напевно?.. Бачиш... а нам "ніззя"... Шо хочете?.. Аби ми згодом зі світом не могли спілкуватися – тільки одну "расейську" знали? Стали такими собі – безграмотними туземцями?.. Шо мовчиш?.. Нема чого сказати?.. А-а-а! Ти ж "не по етім делам"...

– Чо ты заладил с этим английским? Думаю, ошибка какая-то... Немножко все устаканится и разберутся. Лучше к Бандере вернемся. Согласись: ведь это неслыханно и преступно фашистского пособника возвеличивать, памятники ему ставят. Разве за это боролись наши деды, для этого свои жизни отдавали, для этого пол Европы освободили? Вас здесь как будто пеленой накрыло. Это ж надо: Бандеру героем называть.

– Вас забули спитати... кого нам звеличувати. Я, знаєш, сам не великий прибічник Бандери, може тому, що не скинув із себе повністю оту пелену радянської пропаганди. Проте зваж: Бандера ніколи не керував жодним військовим підрозділом, не брав участь у жодній бойовій операції, не стріляв нікому в спину, як у вас люблять казати. Він був чистим ідеологом. Все життя поклав за свою Батьківщину. Не за якісь там свої користи, а за свій народ. Таких в кожній країні, за будь-яких часів, поважають-величають. До речі: багато років за це він просидів у тюрмах при різній владі. Кажеш фашистський "пособник"?.. А де це своїх пособників за ґратами тримають?.. Як таке може бути, що фашисти нібито свого пособника – і в тюрму... Можеш пояснити?.. А я поясню: тупа ваша пропаганда – ото і все. Не маєте за що вчепитися... Дурять вам голови.

Краще скажи: нашо ви пам'ятники Леніну досі зберігаєте, мавзолей бережете, мов святиню. Невже зовсім книжок ніколи не читали, невже не дійшло вам до цієї пори – якого монстра возвеличуєте, ідола з нього робите... Він же мільйони людей загубив, започаткував найжорстокіший режим у світі, найстрашнішу державу в історії, а ви йому поклони б'єте... Бандера наш їм мішає... Огляньтесь довкола...

– Не кипишуй, Ленина скоро уберут. А Бандера ваш хоть воевал, хоть не воевал – все равно фашистский пособник.

– Во-во! Любі мої аргументи – горохом об стінку. Ніби до глухого тільки що говорив. Ясно: куди мені до вашого телевізора...

– При чем здесь телевизор?.. Я и без телевизора могу разобраться. Вот зачем вы в НАТО полезли? Кто просил?.. Ведь это прямая для нас угроза. Мы вынуждены были пойти на опережение.

– Ага-ага!.. Пряма на два дні опередили... на години... на секунди. А то б ми на вас напали... Сам в цю казку віриш?.. Шо не бачиш: ніякого натовського війська тут немає. І зброї не так, щоб нападати... З чим би нападати? Де ти бачив якусь підготовку для нападу... От де, скажи...

– Ну, я не все видел. Может где-то сосредоточено что-то.

– Тоді ми з цього "что-то" повинні були б розгатити вас у перший же день. А так більше на героїстві держимось, ніж на зброї.

- Тодга, значит, кинули вас ваші союзнички... Тем більше надо к нам примыкать, а не на них полагаться.

- Як же ти швидко перескочив з теми. Вже, бач, НАТО тобі не загрожує... Правда, те, що воно давно у вас під самим боком - забув, напевно. Тільки з нашої сторони ви все бачите, очі підняти ж і глянути на близьких сусідів клепки не хватає...

А за запрошення до вас - красно дякуєм. Нам і без вас було добре. Та й як же з вами єднатися, коли ви тільки те й робите, що "кидаєте".

- Кто вас кидал? Когда такое было?

- А Крим по-твоему - це не кидок. Це що?.. Такий жест доброї волі?..

- От не надо только за Крым... не надо... Крым всегда был наш. Вам его Хрущов подарил незаконно.

- "Всегда" - це скільки?.. Сто років назад, двісті?.. А до того чий був?.. Ти хоч маєш зелене уявлення під якими тільки прапорами була кримська земля?.. Де точка відліку?.. То може вам Калінінград варто вернути, або Аляску собі забрати, теж колись ваша була... Чи слабо?..

- При чем здесь Аляска?.. Ее продали, а Крым не спрося у нас забрали.

- Стоп-стоп! Давай про "не спрося"... Коли в 91— му все поділили - ви ж згодилися, домовилися, що кожному своє в межах кордонів республік. Крим був наш - нашим і залишився, при чому тут Хрущов і "всегда"?.. А потім бац - і передумали. Слухай, а ти коли даруєш щось, приміром на іменинах, чи домовляєшся з кимось, теж через день приходиш назад забирати передане, бо передумав. То у вас всі так роблять?.. Це - ви "кидком" не вважаєте?..

- Да что ты заладил, будто газету читаешь, вот уж точно строчишь с телика своего... Мы Крым взяли законно, народ попросил. Референдум провели.

- Ах ре-фе-рен-дум!.. Он во шо!.. А до референдума, виходить, "зелені чоловічки" ваші "законно" помагали його провести... З такими от автоматами як у тебе... Референдум вони провели... законно... Чого ж тоді ніхто в світі не визнає цей референдум, ніхто не визнав, що Крим ваш?.. Чого-чого?.. Навіть "братушки" ваші... Ну вони то хоча б могли... Не хочуть, як бачиш, вимазуватися у ваш "беспредел"... лізти під те, що ви натворили... Слухай: не виходить "законно"... не палучається... Воно так тільки у вашій хворобливій уяві - "больном воображении" по-вашему... Бо для всього-всього світу - незаконно, і тільки ви одні собі щось придумали, аби виправдати загарбання.

- Да о чем речь?.. Мы же там экономику подняли, мост какой построили, культуру русскую принесли... ее многие там ждали...

- Яку-яку культуру?.. Русскую?.. Це вона яка?.. Матюки і п'янство?.. Чи може я щось пропустив?..

- Не надо так... Пьют и у вас... Да и ругаются не меньше нашего. Я у тебя на полке книжку листал, писательницы вашей известной, забыл фамилию... Так там мат-перемат и вульгарный секс в придачу. Чее б, как говорится, мычало...

- Шо є, то є! У вас набрались... Але все рівно не так, хоч трохи тримаєм себе, в

тролейбусі чи трамваї, при дітях - не матюкаємся. І в п'ятиці не опускаємось до вашого. Он приятель мені інколи звонить, оповідає, як у вас рікою горілка ллється, каже, що в їхньому будинку не бухають до посиніння тільки одиниці... А ти мені тут про культуру...

- Чушь это все! Галиматья и ерунда! По большому счету, ничем вы от нас не отличаетесь. Может в мелочах каких-то и только...

- Це вам так хочеться... Відрізняємось, ще й як відрізняємось. За багатьма параметрами, але перш за все, що ми не окупанти. Ніколи й ні на кого не нападали, загарбниками землі чужої ніколи не були.

- А мы что?.. Мы тоже никогда ни на кого не нападали. С вами - это особый случай... Мы пришли, чтобы тех русских, которых вы гнобите, вытянуть из-под вашего ига, волю им дать, чтоб они, наконец, зажили нормальной жизнью.

- Розкажи-розкажи... А в Сирії хто воював?.. А на Грузію й Молдавію хто напав?.. А в Чечні хто воював?.. Не нападали вони... Волю руским прийшли дати, життя нормальне?.. То вже дали... Мільйонам... Тепер вони лежать в землі після ваших бомбардувань, тепер вони шукають притулку по всіх світах. Ви так асвабжадали, що скоро не будете мати, кого асвабжадать. Подумай, подумай своєю головою: чим кінчилось для тих, кого своїми вважаєте, ваше асвабження... Коли їм було краще?.. До вашого приходу, чи тепер?.. Тепер, коли ви все і всіх розбомбили?.. Жили собі люди мирно й тихо, нічого їм жити не мішало, поки ви свій рай їм не захтіли принести. Принесли?.. На танках... Краще їм зробили?.. Ой, як краще!.. І навіть, якщо вас дійсно хтось чекав, є, на жаль і такі, то лиш одне життя, чуєш, одне загублене вами життя варте більше, значно більше, всіх ваших асвабджень. Асва-ба-ді-те-лі!.. А насправді ведете себе мов шпана підзаборна... Не асвабадітелі, а грабітелі - от хто ви є!

- Чушь не пори... Какие грабители, кто тебя грабил?.. Вот лично тебя - кто грабил?

- Мене ще - ні... Повезло... Але сусіда можемо запитати - підтвердить. У нього невеличка база на річці, так ваші асвабадітелі все забрали. Спочатку телевізор, ноутбук, а згодом і все, що на очі попадало. Дійшли до того, що викрутки, свердла, обценьки поцупили. Будиночок, напевно, й той забрали б, та не поміститься на БТР. Та ще й нагадили - так, що не зайти... Це у ваших фішка, мабуть, така - скрізь гадити... Мерзість свою показувати... Ас-ва-ба-ді-те-лі!

- Да это не наши, это буряты или кадыровцы...

- Оп-па!.. А ці значить - не з вами?.. З неба звалилися?.. Сам подумай - що несеш... Але знай: ми вас не розрізняємо, ви для нас усі однакові... Русській мир - і нема про що говорити...

- А что ты имеешь против руссково мира? Чем он тебе не нравится? Его наши деды отсталяли...

- Знову про дідів... Ох і мантра у вас... Діди і "День Пабеди"... А те, що не вписується в цю схему - то фашисти... Куди не глянь - одні фашисти... цілим світом... Одні ви - праведники... Присвоїли собі едіналічне право визнавати, хто нацик і хто фашист. Тільки ви таке можете робити, тільки ви такі експерти, такі просвещенніе...

А чого ж Європа нас такими не вважає, чого на нашому боці, а не на вашому?.. Вона, що не петрає хто в цьому світі нацик, а хто – не нацик? Хто фашист, а хто не фашист? Хіба не вона з цим теж боролася? Хіба не вона проти цього завжди виступає? Чи тепер тільки ви будете казати всьому світу: коли, що і як? І все про дідів і про дідів... А хто ж їх часто, ледь не мільйонами, безоружних, під танки кидав, хто їх сотнями тисяч в штрафбати на вірну смерть посилав, хто сотнями тисяч розстрілював загрядзагонами, кого таким же числом розстріляли за вироками військових трибуналів?.. А добрий мільйон інвалідів-фронтовиків?.. Не менше... думаю, значно більше. Безногих, безруких, незрячих, психічнохворих, контужених... Куди поділи?.. Хто їх зі світу звів?.. Може будеш мені тут свої байки про санаторії?.. Госпіталі?.. То знай: всі ваші санаторії й госпіталі не могли б і одного відсотка тих нещасних інвалідів розмістити. Одного! Вняв?.. Повбивали ви своїх дідів, сумніву бути не може. Повбивали...

- Дедов не трожь – это святое... Могу и не стерпеть... и так много наслушался...

- Давай тоді про святе... Перед дев'ятим травнем (маєм, по-вашому) ваші прийшли у нашу адміністрацію. Списки замовили... Ветеранів війни... Аби з ними день перемоги святкувати. Грандіозно... щоб показати нам, як треба "чевствовать". А там кажуть:

- Немає у нас ветеранів, давно у вічність відійшли.

- Как это нету, – здивувались ваші, – а почему же у нас есть?

- Та то ж у вас , напевно, "ряжение"...

- Какие, такие еще ряженные?..

- А такі... що перевдягаються у військове, начіплять собі кучу медалів і видають себе за ветеранів. Самі подумайте: коли війна закінчилася...

- Знаешь, вот я тебя слушаю и понимаю: на все у тебя заготовленные ответы и все против нас... Да ты и есть настоящий нацик!

- Знайшов нарешті?.. Ну то тоді вважай, що маєш вже по кому стріляти! Але знай, добре знай: розплата прийде неодмінно! Рано чи пізно, але обов'язково прийде!

Олександр Мінович